

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

*«Чого шукаєте живого між мертвими?
Його нема тут: Він воскрес» (Лк 24,5–6).*

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Всесвітліші і Всечесніші Отці,
Преподобні Брати і Сестри в монашестві,
Дорогі в Христі Брати і Сестри!

Дивлячись на розп'ятого між двома розбійниками Ісуса, багато із тих, які захоплювались Його проповідницьким хистом, прикладом Його святого земного життя та, загалом, Його особистістю, відчували не лише стурбованість фактом жорстокого і несправедливого покарання невинної особи, але безсилістю Того, Який ще зовсім нещодавно оздоровляв безнадійно хворих та прокажених і повертав до життя померлих. Його смерть на хресті стала для них моментом великої розгубленості і запитання: «Невже це все, кінець?!».

Подібно їй учні, які поверталися до своєї рідної оселі Емаусу, оповідали чоловікові, який до них долучився по дорозі, про «те, що сталося з Ісусом Назарянином, мужем, що був пророком, могутнім – ділом та словом перед Богом і всім народом, – та як наші первосвященники і князі видали його на засуд смертний і його розіп'яли? А ми сподівались, що це він той, хто має визволити Ізраїля. До того ж усього ось третій день сьогодні, як це сталося!» (Лк 24,19–21).

Читаючи Святе Євангеліє, розуміємо, що Ісус Христос, будучи Богом, став людиною, щоб уподібнитися до неї в усьому, навіть у найнижчих рівнях.

Не має жодного людського болю, якого б Він не відчув на собі; зокрема, пережив жагучу тривогу, що спричинила Його кривавий піт в Оливному Городі, сходження до меж Аду, відчуття кромішньої самоти на хресті, коли скрикнув: «*Боже мій, Боже мій, чому ти мене покинув?*» (Мт 27,46).

Усе це можна пояснити тільки через безкорисливу й безграничну Божу любов. Тому тільки через любов можливо увійти у таїнство Христового Воскресіння.

Приймаючи людські болі і смерть, Ісус поділяє долю кожної людини в усіх етапах її життя, а особливо в її найважчих переживаннях, тобто у терпінні і смерті. Він прийняв на себе страждання і смерть, щоб назавжди подолати смерть. Там, де є любов, там є Бог, там є воскресіння! Усе минається, усе старіється, нічого немає постійного в цьому житті, але єдине, що залишається – Любов.

Любов має у собі динамізм життя і світла; енергію, яка здатна жити навіки. Любов – це запорука воскресіння, бо вона нас єднає з Богом та зі всіма живими і померлими. Є в житті людини темні ночі, проте, постає світлий ранок воскресіння. Можемо з повноти серця співати пісню перемоги: «*Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував*».

Крокуючи третім роком повномасштабної війни, іноді можемо почути крик людських сердець, висловлених словами: «Бог забув про нас, відвернувся від нашого народу, адже дозволяє на нищення українців жорстоким російським агресором! Чому Господь толерує вбивство невинних беззахисних дітей та жінок? Чому ця несправедлива війна повинна нищити життя мільйонів людей, Господи?».

Український народ, переходячи випробування жорстокою війною, запрошений сказати: «З нами Бог». Господь продовжує з нами страждати! Ми доповняємо на нашому тілі те, чого ще бракує скорботам Христовим для його тіла, що ним є Церква (пор. Кл 1,24).

Проте Божа Любов усе долає. Її можна засудити на смерть, побити, увінчати терням, наложити на неї важкий хрест, прибити її тупими цвяхами до хреста і пробити бік, щоб витекла остання краплина крові й води, поховати і прикотити над нею великий камінь. Проте закон любові – вічний. Любов завжди воскресне! Тільки вона залишається назавжди, адже тільки вона може давати життя!

Любов здатна все понести, усе перетерпіти і вмерти, щоб відкрити людині безмежну цінність життя, навіть серед найбільших страждань.

Любов – це альфа і омега всього буття, початок і кінець усього, що існує. Любов творить усе! З любов'ю постало все і ніщо, що постало, не постало без неї. У любові є життя, і життя є світлом людей. І світло світить у темряві, і не займає його темрява (пор. Йо 1,1–5).

Любов, яку приніс нам з неба Христос, завжди виходить назустріч іншим: вона співпричасна, добродійна, не користолюбна, давальна і приймальна. Любов заходить там, де темрява – щоб її просвітити; заходить там, де гріх – щоб принести благодать; де смерть – щоб принести життя і воскресіння.

У Божій любові є світло, життя, творчість, воскресіння. Ісуса убивають, але Любов воскресає. Тільки любов нас урятує! Любов – це ключ, який відкриває нам двері до таїнства воскресіння. Тому навіть найменший жест любови, як подати спраглий людині кухоль води, має велике значення для нашого воскресіння.

Насправді сьогоднішній лютий ворог, який розгорнув повномасштабну війну в Україні, стинає голови невинних людей, вбиває дітей і похилих віком осіб, калічить, гвалтує, палить міста ракетами... Невинні хлопці та дівчата, яким снилися життєві горизонти, падають жертвою страшного дракона – ідеології «русского міра». Ідоли та ідеології завжди вимагали та вимагають крові невинних.

Україна сьогодні покликана пережити долю невинного Агнца Божого, що гріх світу бере на Себе. Наша Батьківщина своїми стражданнями сьогодні рятує світ від можливого ядерного катаклізму. Проте, коли диявол опанує людину, вона стає поганим створінням, багатоголовим драконом, «чоловіком безбожним», який готовий знищити все, що Бог створив... Україна страждає, щоб цілий світ не був спалений вогнем. За гріхи світу страждає... Агнець страждає, проте спасає, воскресає, перемагає смерть.

Чи не така місія України, створити новий світ, нове суспільство? Він нас веде до воскресіння, де народиться нове українське суспільство, об'єднане довкола відвічних цінностей та християнських ідеалів, вільне від корупції та бажання особистої вигоди, налаштоване на будівництво спільноти, де цінується життя людини від її зачаття до природної смерті і де потребуюча людина є важливим критерієм у прийнятті рішень.

Дорогі, нехай слова ангела, скеровані до жінок-мироносиць: «Чого шукаєте живого між мертвими? Його нема тут: Він воскрес» (Лк 24,5–6) – завжди пригадують нам про Христа-Переможця, Який свідчить перед усім світом про безмежну любов Бога до людини та про Його силу і владу над історією кожного з нас і нашого народу. Адже, добро і життя завжди перемагають зло і смерть!

Любов воскресла! Перебуваючи в любові, ми віримо також у воскресіння нашого народу!

З молитвою та архиєрейським благословенням

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Дано в Лондоні, Мюнхені, Римі, Парижі, Києві у Квітну неділю 2024 р.Б.

† КЕННЕТ (Новаківський)

Єпископ єпархії Пресвятої Родина в Лондоні
Апостольський візитатор для українців греко-католиків в Ірландії та Північній Ірландії

† БОГДАН (Дзюрах)

Апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії

† ДІОНІСІЙ (Ляхович)

Апостольський екзарх для українців в Італії

† ГЛІБ (Лончина)

Апостольський адміністратор єпархії святого Володимира Великого

† СТЕПАН (Сус)

Голова Пасторально-місійного відділу Патріяршої курії УГКЦ

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ	1
Війна Росії проти України 24.02.2022 – ? Випуск 50 «Хроніки періоду великої війни»	6
Два роки українського опору: в Італії випустили медаль на підтримку реабілітації постраждалих від війни дітей	7
«Не словом, а ділом»: Товариство «Свята Софія» продовжує гуманітарну місію	9
«Блаженна Едіґна – вчителька віри, надії і любові», – владика Богдан у м. Пух.....	10
Патріарх Любомир Гузар невдовзі може стати блаженним. Глава УГКЦ розпочав беатифікаційний процес	15
У Бамберзі вшанували блаженну Едіґну	16
Олег Романчук: «Українцям потрібна стратегія невтомності»	17
Вимушена переселенка з Луганщини: «Я нестерпно хочу додому».....	18
Хресна дорога України	26
«Це наш із вами час», – о. Андрій Зелінський до священників у Німеччині та Скандинавії	27
«Йду до дітей разом з Церквою»: італійський клоун вчергове відвідав дітей прифронтової Слобожанщини	29
«Дух Христа є духом демократичним»	31
Єпископи Північних країн вітають стійкість України	32
У Польщі відбулася перша загальномитрополича проща до Пратулина.....	35
Читальня для українців у Мюнхені	37
Глава УГКЦ у 109-й тиждень війни: Ми є католиками не тому, що Папою є Франциск, а тому, що на скелі Петра Христос заснував свою Церкву.....	38
Владика Богдан: «Встановити справжній мир неможливо виключно людськими засобами»	39
Історія триває... ..	42
Український військовий цвинтар у Каліші відновлюється	44

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
сміливість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куща, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

24.02.2022 – ?

Випуск 50 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: Александер Малаховський

ДВА РОКИ УКРАЇНСЬКОГО ОПОРУ: В ІТАЛІЇ ВИПУСТИЛИ МЕДАЛЬ НА ПІДТРИМКУ РЕАБІЛІТАЦІЇ ПОСТРАЖДАЛИХ ВІД ВІЙНИ ДІТЕЙ

22.02.2024 р.

З нагоди других роковин російського повномасштабного вторгнення в Україну, 22 лютого, італійський Державний монетно-поліграфічний інститут випустив бронзову медаль з назвою «*Два роки українського опору*», що викарбувана за дизайном студентів Школи медальєрного мистецтва у Римі.

На презентацію медалі в залі Президії Ради міністрів зібралися представники Уряду та Парламенту Італії, Посольства України, духовенства Української Греко-Католицької Церкви, відомі українці, діти з харківського дитячого будинку та делегація українських родин, які отримали серйозні поранення під час російських бомбардувань і проходять реабілітацію завдяки підтримці «Unbroken Foundation». Про це повідомляє пресслужба Товариства «Свята Софія».

Представники духовенства, а саме владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архієпархії, який на вручення відзнаки прибув від імені Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, та о. Марко-Ярослав Семеген, ректор прокаторедраального собору Святої Софії, врочисто отримали пам'ятні медалі.

ITALIA, UNA MEDAGLIA PER LA RESISTENZA UCRAINA
INIZIATIVA DEL GOVERNO PER 2 ANNI DI GUERRA

З продажу бронзової відзнаки, повна вартість якої становить 150 євро, кожні 65 євро буде передано реабілітаційному центру «Незламні діти» при лікарні Святого Миколая у Львові, який займається фізичною та психологічною підтримкою дітей, що отримали травми внаслідок бойових дій.

Президент Інституту поліграфії Паоло Перроне пояснив, що їх метою є виготовити щонайменше 7800 штук, щоб зібрати півмільйона євро: *«Ідея полягала в тому, щоб висловити солідарність з українським народом, який вже два роки бореться за нашу свободу, за право жити в демографічно розвиненій державі».*

На аверсі медалі зображена статуя Берегині – символ українського патріотизму та захисниці свободи, створена скульптором Анатолієм Кущем у 2001 році. Внизу напис – «DCCXXX», що означає 730 днів опору українського народу проти російської агресивної війни з початку вторгнення. На задньому плані – елементи карти Європи. На реверсі монети по колу зображено «тризуб» українського державного герба. Також, на пам'ятній медалі викарбувано уривок з українського національного гімну: *«Душу й тіло ми положим за нашу свободу».*

Бронзову реліквію з 24 лютого можна буде придбати у великих і малих італійських містах у всіх відділеннях Poste Italiane. Керівництво пошти прокоментувало, що на додаток до їх філателістичних точок, вони мають майже 13 000 відділень в Італії, тим самим заохочуючи придбати цінну річ на благодійну справу для України.

«НЕ СЛОВОМ, А ДІЛОМ»: ТОВАРИСТВО «СВЯТА СОФІЯ» ПРОДОВЖУЄ ГУМАНІТАРНУ МІСІЮ

24.02.2024 р.

У другі роковини повномасштабного вторгнення в Україну, 24 лютого, на території собору Святої Софії в Римі волонтери й парафіяни прокатедрі об'єднали свої сили для відправлення чергової вантажівки з гуманітарною допомогою. Про це повідомила пресслужба Товариства «Свята Софія» в Римі.

Вже два роки наша країна протистоїть ворогові, який плондрує нашу землю та нищить українців, руйнуючи все довкола. І цих 730 днів протистояння волонтери й парафіяни прокатедрі в Римі невтомно трудилися задля підтримки українців у складний для народу час. Відправки великих 20-тонних гуманітарних конвоїв до різних міст України та роздача допомоги

в Римі для тих, хто зумів втекти від війни, – основна місія Товариства «Свята Софія», що функціонує у співпраці з Папським розподільцем милостині кардиналом Конрадом Краєвським. Про це розповідає ректор патріаршої прокатедрі Святої Софії та президент однойменного релігійного товариства о. Марко-Ярослав Семененко. Гаслом праці товариства душпастир називає: *«Не словом, а ділом»*.

«У ці роковини трагічної війни в нашій громаді присутні дві найважливіші складові: молитва за припинення війни і конкретні вчинки. Гуманітарна допомога, яку ми вантажимо сьогодні, а саме ліки, продукти харчування, інвалідні візки й інші речі першої необхідності, поїдуть до населення України в міста, де є найбільша потреба», – прокоментував о. Марко.

Департамент інформації УГКЦ

«БЛАЖЕННА ЕДІГНА – ВЧИТЕЛЬКА ВІРИ, НАДІЇ І ЛЮБОВІ», – владика Богдан у м. Пух

25.02.2024 р.

26 лютого 2024 року вперше в історії Апостольського екзархату для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії святкуватимуть день пам'яті блаженної Едігни. Цього року виповнюється 915 років від дня смерті блаженної онучки київського князя Ярослава Мудрого.

Напередодні цього дня, 25 лютого, Преосвященний владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії, очолив Архиерейську Божественну Літургію у храмі Святого Себастьяна м. Пух, де спочивають моці блаженної Едігни.

«Сьогодні ми споглядаємо особу блаженної Едігни. З одного боку нас віддаляють від неї століття, адже завтра виповниться 915 років з дня її відходу до вічності. Але з іншого боку – вона, перебуваючи у Божій вічній дійсності, є для нас, що віруємо в того самого Бога, надзвичайно близькою. Вона є близькою для нас також як дочка нашого українського народу, яка жила на землі другого народу (французького), а закінчила свій життєвий шлях і християнський подвиг тут, у Баварії, на землі третього (німецького) народу.

**В її особі ми відчуваємося об'єднані –
в Європейському домі і в домі єдиної, святої,
соборної і апостольської Церкви.**

Тому для мене є такою гарною і радісною новиною, що ми цю сьогоднішню Літургію напередодні дня пам'яті блаженної Едіґни служимо спільно з нашими братами і сестрами у вірі з Римо-Католицької Церкви тут, у цьому для нас уже рідному храмі в м. Пух», – звернувся єпископ до присутніх у храмі людей, розпочинаючи свою проповідь.

А відтак проповідник вказав на три важливі чесноти, якими відзначилась у своєму житті внучка князя Ярослава.

ВІРА ДОЛАЄ СТРАХ І ТРИВОГУ

Вона вчить нас цінності віри. Для неї духовне життя, життя молитви і живої віри було не якимось додатком до її особистого життя чи її активності в королівському дворі у Парижі. Віра проникала і визначала її поведінку у всіх аспектах її життя. Віра була для неї найбільшою цінністю. Понад неї вона не ставила нічого: ані вигідне і зручне життя в розкошах і достатках, ані світову славу, ані політичні вигоди, які можна було б досягнути через подружжя з розрахунку. Вона сьогодні нам пригадує одну важливу істину: віра і особистий зв'язок з Богом у Христі Ісусі мусять стояти і в нашому житті понад усе. Подібно до Авраама Едіґна покидає рідні сторони і вирушає, повністю довірившись Христові, тримаючись невидимо за Його люблячу і турботливу руку. Віра дозволяє нам здолати страх і тривогу, бо показує нам Невидимого, але безконечно люблячого нас, живого Бога.

НАДІЯ ВІДКРИВАЄ НОВІ НЕЗНАНІ ПЕРСПЕКТИВИ

Едіґна вчить нас цінності надії. Покидаючи рідний дім, блаженна Едіґна вчить нас цілковитої довіри до Бога, Якому вона довірилася всім своїм еством і Який провадив її дорогами життя аж до вершин християнської святості. Надія справді відкриває для віруючої людини нові досі незнані перспективи. Там, де, здається, перекреслюються всі наші земні очікування, плани і проекти, Бог починає діяти ще більше і ще сильніше. Авраам не мав дітей, але повірив Богові, який сказав, що він стане батьком багатьох народів. І навіть тоді, коли Господь виставив його на пробу, наказавши принести у жертву улюбленого сина, Авраам не захитався у своїй надії, але «надіявся проти надії» (Рим. 4, 18), бо знав, що Бог здатний воскресити навіть померлих. І він не був розчарований у своєму упованні на Бога.

ДУХОВНА МАТІР БОЖИХ ДІТЕЙ

Відмовившись від подружжя за тілом, блаженна Едіґна довірилася Богові, який дає набагато більше, ніж може дати світ і природа, і теж не розчарувалася. Вона стала духовною матір'ю для незчисленних Божих дітей – дорослих, молоді, дітей, яких вона навчала Божого закону і просвічувала словом Христового Євангелія. Що більше, її духовне материнство простягається далеко поза один народ, не випадково Едіґну називають блаженною, яка об'єднує три народи – французький, німецький і український. Так, святі єднають, наближають людей

і народи одні до одних, в той час як диявол намагається розсварити, поділити, розділити між собою людей, спільноти і народи.

ЛЮБОВ ЛІКУЄ РАНИ

А яка це сила, яка найбільше єднає людей між собою, незалежно від світогляду, від походження, від кольору шкіри і навіть від конфесійної чи релігійної приналежності? Цією силою є любов. І саме цього вчить нас Блаженна Едігна – всеохопної і безконечної любові.

Любов уміє зійти зі свого трону, похилитися над потребуючою і стражденною людиною, вміє послужити безкорисливо, великодушно, вірно.

Любов лікує рани, – дослівно і в переносному значенні слова. Блаженна Едігна, згідно з її життям, посідала дар зцілення, яким вона служила людям, полегшуючи людські болі та страждання, і лікувала домашніх тварин.

ПЛЕКАЙМО ВІРУ, НАДІЮ І ЛЮБОВ!

Вшановуючи нині нашу блаженну, вчимося від неї цих трьох чеснот нашого християнського життя: віри, надії і любові. Плекаймо віру, зростаємо у ній через молитву, читання Божого Слова, навчання Божому закону. Особливо у часах потрясінь і криз людина спонтанно шукає та намагається відновити свій зв'язок із Богом.

Вчимося в неї непохитної надії. Хоч зовнішні обставини є для нас часто болючими, тримаймося ще більше за руку Бога, тримаймося Його обітниць, не сумніваймося ані на мить, навіть перед обличчям смерті, у Божій доброті і силі, довіряючи Богові самих себе, своїх рідних і близьких, і наш рідний край. Таким чином станемо і для наших ближніх свідками та носіями надії у нинішньому світі.

Нарешті, наслідуймо Едігну у безкорисливій, жертвній і вірній любові до наших ближніх. Ми, що зазнали стільки гостинності, прихильності, любові, особливо за останні два роки, тут у Німеччині, чи самі не мали б бути готовими, за прикладом блаженної Едігни, послужити іншим, незалежно від їхньої національності, походження чи стану. І це не просто вияв справедливості і вдячності, це вияв нашої живої віри, яка виявляється у ділах милосердної любові. Ісус сам каже: *«Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного! Як я був полюбив вас, так любіте і ви один одного! З того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати»* (Йо. 13, 34–35).

Нехай Господь, за молитвами блаженної Едігни, допоможе нам зростати і відновлюватися у вірі, надії і любові! Амінь!

* * *

Після Літургії відбулось традиційне вітання трояндами усіх, хто носить ім'я Едігна, яке є поширеним серед місцевого населення. Також троянди були покладені на могилах жінок з таким іменем, що поховані на місцевому цвинтарі.

Пригадуємо, що Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав проголосив оновлений Місяцеслов УГКЦ, який був затверджений на Синоді Єпископів УГКЦ, що проходив у Римі 3–13 вересня 2023 року. «До оновленого Місяцеслова були внесені деякі святі, наприклад св. Едігна, онучка Ярослава Мудрого, що була пошанованою в латинській традиції. Вона – блаженна цілої Католицької Церкви і шанована, особливо у Німецькому екзархаті, що є частиною нашої Церкви. Тому св. Едігна тепер внесена в календар і буде популяризуватися», – прокоментував дану подію владика Андрій Хім'як, Секретар Синоду Єпископів УГКЦ.

Довідка

Блаженна Едігна – онучка київського князя Ярослава Мудрого. Вона є спільною святою для України, Франції та Баварії. За легендою, не бажаючи вийти заміж за нелюба, у 1074 році Едігна вирішила втекти до Києва і, прямуючи на схід, залишилась у баварському селі. Протягом 35 років вона жила в дуплі велетенської липи біля місцевої церкви, молилася, займалася цілительством, учила людей грамоті. Едігна відійшла у вічність у 1109 році, а у 1600 була беатифікована Церквою як блаженна.

Після її смерті з липи текла цілюща олія, але вона висохла, коли її намагалися продати за гроші. Реліквії Едігни знаходяться в скляній вітрині на лівому вівтарі у храмі Святого Себастьяна. Вперше вона письмово згадується в 1347 році у документі про смерть імператора Людвіга IV, який загинув біля Пуху. У 1624 році єзуїт Маттеус Радер написав історію її життя після огляду її тіла. Паломництвом опікувався монастир у Фюрстенфельдбруку.

Стара, 1000-літня липа біля церкви на цвинтарі в Пуху, як кажуть, належала Едігні. У 1970-х роках парафіяльну церкву було відремонтовано; кістки, знайдені у фундаменті вівтаря, були ідентифіковані

як кістки Едігни. Кожні десять років в містечку ставиться п'єса «Edigna».

В іконографії блаженну Едігну зображають на возі з волем, або у липі. Також вона є покровителькою при захворюваннях худоби і оберігає від злодійства.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ПАТРІАРХ ЛЮБОМИР ГУЗАР НЕВДОВЗІ МОЖЕ СТАТИ БЛАЖЕННИМ. ГЛАВА УГКЦ РОЗПОЧАВ БЕАТИФІКАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС

26.02.2024 р.

26 лютого 2024 року Блаженніший Святослав урочисто проголосив початок беатифікаційного процесу патріарха Любомира Гузара. Проголошення відбулося під час подячного молебню з нагоди завершення Року патріарха Любомира, у 91-річчя від дня його народження.

Світлина: Богдан Ємець

упокій, як просячи в нього заступництва, засвідчуючи славу його святості через численні записи в книгах пам'яті, встановлених біля його гробу. Ці записи вказують на отримані знаки, ласки та оздоровлення», – зазначив Блаженніший Святослав у Декреті.

Заявником цієї справи з уряду [ex officio] є Київська архієпархія Української Греко-Католицької Церкви.

У Декреті

проголошення зазначено, що впродовж 6 років від переставлення до вічності світлої пам'яті кардинала Любомира Гузара, сила його слова і духу слугує людям підтримкою та орієнтиром у щоденному житті, особливо під час цієї страшної війни.

31 травня 2017 року патріарх Любомир спочив у Господі в м. Києві і 5 червня його тіло було поховане у крипті Патріаршого собору Воскресіння Христового.

«Відтоді Божий люд розпочав виявляти особливу духовну шану стосовно особи Любомира Гузара, не так молячись за його

Розслідування щодо беатифікації та канонізації патріарха Любомира розпочато з огляду на численні звернення поодиноких людей і спільнот вірних, а також з огляду на присутність серед численної частини Божого людю спонтанної слави святості, що спонукає християн до молитви за посередництвом світлої пам'яті Любомира Гузара.

Джерело: ugcc.ua

У БАМБЕРЗІ ВШАНУВАЛИ БЛАЖЕННУ ЕДІГНУ

27.02.2024 р.

27 лютого 2024 року, з нагоди 915-річчя переставлення блаженної Едігни, у Бамберзі при українській парафії відбулась творча літературна зустріч і авторське читання відомого українського поета **Олександра Ірванця**, автора драматичної поеми **«Едігна. Донька Анни Київської та Генріха I»**.

А напередодні цієї події під час урочистої Літургії вівтарна парафіяльна дружина обрала блж. Едігну своєю духовною покровителькою.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

Олег Романчук: «УКРАЇНЦЯМ ПОТРІБНА СТРАТЕГІЯ НЕВТОМНОСТІ»

29.02.2024 р.

«Або ми боремося, або в нас заберуть ще на покоління наше майбутнє. Так, українці об'єдналися, почали діяти, виходити на Майдан. Дія – це те, що трансформує, через що наростає сила. Тоді починають відбуватися кумулятивні процеси: подвиг одних надихає інших, волонтерство одних запалює інших, світло одних починає відбиватися в інших, і народ, весь народ починає сяяти в своїй силі, правді, єдності та спроможності боротися», – каже Олег Романчук.

Ділимося важливими тезами із інтерв'ю на «Твоє Місто» лікаря-психотерапевта, дитячого психіатра, директора Інституту психічного здоров'я УКУ Олега Романчука і заохочуємо прочитати його [повністю](#)

- Так, війна негативно впливає на психічне здоров'я людини, і про це важливо говорити, але те, якими будуть її наслідки, залежить від того, наскільки ми можемо захистити й мобілізувати наші ресурси стійкості та вчасно надавати якісну допомогу тим, що її потребують.
- Думаю, не дарма світ захоплюється незламністю українців. Ми загалом дуже добре тримаємося, об'єднані цінностями та бажанням протистояти злу, перемогти, захистити нашу свободу і наше майбутнє. Притім так часто чуємо, якою цінністю для нас є збереження людяності, щоб не уподібнитися ворогу. Вести війну, але залишатися вірними правді, бути воїнами світла.
- З погляду науки наш мозок – це орган адаптації до середовища, яким би несприятливим воно не було. Так, не можна адаптуватися до болю втрати рідної людини. Цей біль – ознака психічного здоров'я, бо він є проявом любові. Але в інших випадках ми часто ловимо себе на думці, що вміємо спокійніше реагувати на те, що ще вчора викликало в нас потрясіння. Людський мозок разом із внутрішньою волею та силою людини здатен вчитися витривалості.
- Стійкість – це свого роду імунна система психіки, так би мовити, протиповітряна система оборони організму при зіткненні з життєвими викликами. Як країна ми бачимо, що в нас потужно діє військова система ППО, яка збиває значну частину ракет. Коли ж людина має міцну психологічну стійкість, вона, попри випробування, здатна зберігати й відновлювати психічне здоров'я. Тож саме формування стійкості на всіх рівнях є нашим національним пріоритетом з погляду турботи про психічне здоров'я.
- Ще одне джерело сили – це зв'язок поколінь. Зараз як ніколи звучить Шевченкове «І мертвим, і живим, і ненародженим...». Бачимо єдиний стрій тих, які мріяли про свободу і віддали за неї життя, які тепер виборюють її для себе і для тих, що будуть після нас. Ми відчуваємо зв'язок із тими, що були до нас, адже коріння – це теж джерело сили. Саме тому ворог так хоче обірвати цю тяглість, він робив це завжди впродовж історії. Попри це, ми повертаємося до свого коріння. І це не шароварне, атрибутивне повернення, а справжнє – до енергії, до правди, до суті.

Джерело: сайт УКУ; текст: Оксана Левантович; світлина: Лесик Урбан

ВИМУШЕНА ПЕРЕСЕЛЕНКА З ЛУГАНЩИНИ: «Я НЕСТЕРПНО ХОЧУ ДОДОМУ»

02.03.2024 р.

Світлана Сабельнікова у своєму шкільному кабінеті

Два роки тому в «Патріархаті» вийшла стаття про життя греко-католицьких парафій на Луганщині: її написала Світлана Сабельнікова – активна вірянка, яка допомагала розбудовувати парафії в селах Муратове й Капітанове. Саме ці парафії були крайньою східною точкою присутності УГКЦ на території України. Від лінії фронту до Муратового, де мешкала пані Світлана, у той час було всього вісім кілометрів. Місцеві жителі звикли

до періодичних обстрілів і присутності військових у своєму повсякденному житті. Тому напередодні 24 лютого 2022 року лише деякі сім'ї поїхали трохи далі, до родичів або знайомих, щоби перечекаати можливу небезпеку.

Світлана Сабельнікова як учителька за два дні до повномасштабного вторгнення росіян в Україну переймалася головно участю своєї учениці в літературному конкурсі, про що свідчить допис на її сторінці у фейсбуці. Але події, які почалися 24 числа, повністю перевернули її життя. Поспішний виїзд, болісна розлука з рідними, втрата власного дому та парафії, а згодом таврування односельцями як «зрадниця, котра зомбувала дітей проти всього російського»...

Пані Світлана з сім'єю знайшла прихисток на Львівщині. В цьому інтерв'ю вона розповідає, як дає собі раду на новому місці, як підтримує спілкування з колишніми співпарафіянами та як викладає в онлайн-школі для дітей із окупованих територій, які підпільно в ній навчаються.

► Коли і як вам вдалося виїхати зі свого села на безпечнішу територію?

Світлана Сабельнікова: Хоч ми й жили в дуже неспокійному регіоні, я сподівалася, що повномасштабного вторгнення не буде. Але вночі 21 лютого «Гради» вже активно стріляли в наш бік. Час від часу й до нас «прилітало». 22 лютого тим, що працювали в держустановах, школах, сказали не виходити на роботу, а дітям не йти до школи. Проте мій чоловік із сином працювали в лісовому господарстві, тому роботу не припиняли. 23 лютого син, повернувшись із роботи, запитав: «То ви думаєте щось робити?». А в мене, не повірите, навіть «тривожна валізка» не була спакована, хоча ми вісім років жили поруч із війною, навіть страшні пожежі пережили.

Того ж числа пізно ввечері зателефонував наш парох Сергій Паламарчук, який опікувався греко-католицькими парафіями в Лисичанську, Муратовому й Капітановому. Дуже переживав за всіх нас, особливо за стареньких і багатодітних, які не мали змоги виїхати самотужки. Домовилися перебувати на зв'язку.

Громада вітає Світлану Сабельнікову з Днем народження, 13 лютого 2022 року.
«Тоді ми ще всі разом і щасливі», – каже жінка.

Рано-вранці 24 лютого подзвонив наш духівник і добрий друг родини владика Богдан Дзюрах із Німеччини. Він радив і наполягав, щоб ми негайно виїжджали із села якнайдалі – до Львова.

І коли до Муратового приїхав отець Сергій, ми схопилися та поїхали. Сіли в своє авто, а в бус священника – багатодітна родина. Спочатку подалися в Лисичанськ на квартиру до отця Сергія, а відтак – до Львова, до отців-редемптористів. З нами їхала багатодітна родина, в якій наймолодша дитина мала 17 днів від народження.

► Чи усім вашим рідним і парафіянам УГКЦ вдалося виїхати?

С. Сабельнікова: Дві родини наших парафіян не захотіли виїжджати, хоч отець Сергій їх умовляв. Маму чоловіка ми змушені були залишити в Лисичанську, тому що після двох інсультів вона не мала сил і боялася, що далеко не заїде, не хотіла бути далеко від дому.

Мої рідні – мама, старша сестра і зять – уже пенсіонери. Вони не виїхали, залишилися в своєму селі, що за 30 кілометрів від Муратового.

Мене нерідко питають, чому вони так вирішили. Знаєте, їх не бомбили, в них було досить спокійно. Тому, як розповідає сестра, коли вони побачили на своїх вулицях «переможний марш росіян», то навіть не зрозуміли, що відбувається.

Усе сталося досить швидко. Наше село окупували вже 26 лютого, тому владика Богдан і наполягав, щоб ми виїжджали, кажучи: «Вас за нашу Греко-Католицьку Церкву не пожаліють, особливо Григорія». Так звати мого чоловіка, який з 2015 по 2018 рік був учасником АТО, добровольцем батальйону «Айдар».

► **Як ви потрапили саме до отців-редемптористів у Львові?**

С. Сабельнікова: Владика Богдан Дзюрах сказав нам відразу їхати туди, пообіцяв, що там нас приймуть. І хоч монастир не готувався до приймання біженців, нас там опинилося чимало: знайомі отців, які тікали з Києва, Київщини, Чернігова. Невдовзі вони вже могли сподіватися на повернення додому. А я розуміла, що до свого дому ми повернемося нескоро. Вони казали мені: «Не будь такою песимісткою», але, гадаю, це не песимізм, а реалістичний погляд на речі, адже ми вісім років жили поруч із лінією розмежування. На собі відчували всю складність життя в середовищі людей, вороже налаштованих до всього українського. Збудувати греко-католицьку церкву в нашому селі було непросто. Довелося поборотися за цю можливість, бо було чимало перешкод і навіть прокльонів. Та згодом багато людей зрозуміли, хто такі греко-католики.

► **Звідки походили люди, які були вашими співпарафіянами в Муратовому і Капітановому? Це були вихідці з заходу України?**

С. Сабельнікова: Ні, це все місцеві люди. В нас раніше ніякої церкви не було. Лише на великі свята привозили православного батюшку Московського патріархату, який махав кадилом і служив молебень. А ми робили свою добру справу, і люди нам повірили. Наші односельці переважно ніколи нікуди не їздили. Це вже ми стали возити дітей на захід України, в табори. Деякі люди похилого віку, які до 2014-го відносили себе до Московського патріархату, почали ходити на наші парафії. Наприклад, у селі Капітанове парафія складалася саме з таких людей. Вони казали: «Там, де ми чуємо "Отче наш" українською мовою, там для нас Бог».

► **Проте все, що ви робили, з приходом російської окупації обнулилося. Навіть дружнє ставлення людей змінилося на вороже, про що свідчить один відеосюжет на російському пропагандистському каналі «РИА Новости», де депутатка «ЛНР» розповідає, що ви вчили дітей «ненавидіти москалів».**

С. Сабельнікова: Я не маю контакту зі своїми односельцями, які залишилися в Муратовому. По-перше, там відсутній інтернет, а по-друге, більшість із них не хочуть, бояться розмовляти. Я підтримую зв'язок із тими людьми, котрі виїхали. Спочатку ми щодня зідзвонювалися та списувалися, по зернятку збирали інформацію про те, що діється вдома. Тепер уже рідше контактуємо.

Муратівська гімназія в окупації з ворожими прапорами Росії та її маріонеткової «республіки»

Мене не раз хтось запитує, що я відчуваю до тих людей, які розквартирувалися в моєму будинку, розграбували й понижили його. Я не відчуваю до них ні ненависті, ні злості, тільки огиду. Шкодную за дитячими і родинними фотографіями, які не змогла забрати, вони для мене є сімейними реліквіями. Цінними для мене залишилося багато речей, як-от вироби з бісеру, творчі роботи моїх учнів, які окупанти просто понівечили й викинули на вулицю. Хоча дещо я встигла взяти зі собою. Ось тут у мене навіть такий куточок із ними є (показує на столик позаду себе, де стоять світлини, ікони та книги. – Авт.). Тут мій молитовник, яким я роками користуюся. Він для мене дуже цінний, бо містить мої позначки, з ним я завжди ходила на богослужіння.

Через два чи три місяці після того, як ми виїхали із села, до нашої хати змогла переїхати моя сестра. Думаю, пожаліла мене, кажучи, що не робила фотографій, бо забула телефон. Вони з мамою трішки прибрали в будинку і забили дошками вікна.

Але найбільше я переживала, що там із нашою церквою. Може, тому, що збудувати її нам коштувало багатьох зусиль, ми постійно відчували спротив. Сестра розповідала, як, проїжджаючи повз церкву, побачила, що будівля стоїть, лише де-не-де пошкоджена осколками. Ми з отцем Сергієм пильно передивлялися всі відео, які знімало російське пропагандистське телебачення про роздавання гуманітарки місцевому населенню: а раптом у кадр потрапить наша церква? А ще хотіли зрозуміти, який стан будівлі всередині.

Розбита кімната в дитячому центрі при церкві

Відео, про яке ви говорите, показало нам, що до церкви таки зайшли і все перерили. В тому сюжеті депутатка «ЛНР» стоїть біля нашої каплички, тримає в руках мій учительський журнал і розповідає, як я нібито вчила дітей ненавидіти росіян, возила їх до Львова. Та я не вчила їх ненависті, я вчила їх любити Україну!

Те відео я сприйняла важко. Навіть не можу передати вам свої відчуття. Багато моїх друзів і знайомих телефонували, щоби підтримати мене. Серед них Назар Дуда, директор Катехитично-педагогічного інституту УКУ, керівник моєї дипломної роботи під час мого навчання в цьому виші. Він утішав мене, казав, що то, навпаки, найкраща реклама для нашої Церкви.

Але мені дуже боліло, мабуть, тому, що надто важко нам усе вдалося. І коли ми нарешті збудували приміщення, де могли всі разом збиратися, коли до нас приїжджали владики, приходили наші військові, коли ми ще стільки всього планували, нам ця можливість раптово обірвалася. Це дуже боляче...

Один хлопець зробив отцеві Сергію фотографії церкви, де видно, що там «господарювали». Престол та ікони на місці, а вікна вибиті, все припало порохом. В кімнаті поруч, де у нас була світлиця, дитяча кімната і кухня – ніби граната вибухнула. Уламки цегли, зірвана внутрішня обшивка, пошкоджена стеля, меблі всі перевернуті. Купою лежать дитячі книжки і творчі роботи, присипані цементним пилом.

► **Чи ваші колишні співпарафіяни, які виїхали, шукали якоїсь підтримки від УГКЦ?**

С. Сабельнікова: Так, наші люди шукають УГКЦ в місцях переселення: в Кропивницькому, Дніпрі, у Львівській області. Для прикладу, дві наші колишні парафіянки розповідають, як добре прийняла їх греко-католицька спільнота в Кропивницькому. Вони активно включилися в життя парафії, отримують гуманітарну допомогу, самі допомагають там кожному, чим тільки можуть.

Ми з сім'єю зараз живемо в дуже добрих людей у селищі Східниця на Львівщині. Я ходжу до тутешньої греко-католицької церкви, познайомилася з місцевими священниками. Ми переїхали сюди ще в 2022 році. Тут чоловік і син знайшли роботу. Наші господарі – молода сім'я, яка має недобудований готель і равликову ферму. Готель почав будувати ще батько господаря. Потім, у 2022-му, вони з молодшим сином пішли на війну. Восени того ж року батько загинув, а син продовжив службу. І ось ця родина прийняла нас та інших вимушених переселенців.

Радіодиктант національної єдності 2023 року Світлана Сабельнікова пройшла у Східниці

У червні 2022 року нас відвідав отець Сергій Паламарчук. Він до останнього залишався в Лисичанську, але там ставало щораз небезпечніше (у той час точилися бої за Лисичанськ, і 3 липня 2022-го місто потрапило під окупацію. – Авт.). Разом зі своїм товаришем отцем-капеланом Олегом Ладнюком видзвонював і вивозив людей із місць, які швидко окупували. Невдовзі єпископ сказав йому, що безпека посилюється і треба виїжджати. Тому отець спочатку мусив їхати до селезіян у Дніпро, а потім єпископ запропонував йому парафію в місті Покровськ Донецької області. Однак перед тим отець Сергій узяв невеличку «відпустку», щоб відвідати всіх нас, своїх колишніх парафіян із Лисичанська, Сєверодонецька, Муратового, Капітанового. Ми розсіялися по різних містах, але отець знав, де хто перебуває.

Коли завітав до нас у Східницю, то подивився навкруги і сказав: «Світлано Василівно, спитаймо в господарів, може, ми тут табір для дітей організуємо?».

Мушу розповісти, що з 2016 року ми організовували літні таборування «Світанки України». У 2022-му така перспектива зникла, тож пропозиція священника була гарна, але не було відповідних умов. Місцевість прекрасна, мальовнича, однак готельне приміщення недобудоване, немає душі і вбиралень. Як ми тут розмістимо дітей? На що отець відповів: «А якби ми мали табір у лісі та жили в наметах?». Тому такі вирішили спитати в наших господарів, чи вони б узагалі на це погодилися? І ви знаєте, вони сказали, що то цікава ідея, бо їхній батько будував цей готель з думкою про те, що сюди приїжджатимуть діти на таборування.

Робота закипіла. Отець знайшов кошти завдяки багатьом добродіям з-за кордону. В серпні майже все зробили на другому поверсі: душові, туалети, кімнати для дітей, їдальню та ігрову. В цьому ж місяці до Східниці з їхалися діти колишніх парафіян отця Сергія. Їх було майже 30. Жертводавці повністю спонсорували їм цей відпочинок. І наступного року ми знову організували тут дитячий табір, і отець Сергій привіз сюди дітей із Покровська.

На новій парафії він також організовує багато заходів для дітей, подібних на ті, які ми колись проводили в Муратовому. Скажу щиро, іноді аж серце щемить, бо дуже сумую за нашою парафією. Але радію, що наші ідеї живуть.

► Понад 90% ваших дописів у фейсбуці – це спогади про життя у своєму рідному селі, а також сподівання, що ви невдовзі туди повернетесь. Однак тепер ваше село в окупації, частина мешканців стали колаборантами. Село ж невелике, там усі все одне про одного знають... Що думаєте про це, як зможете жити однією громадою? Як почуваяться ваші рідні, наскільки небезпечно навідуватися їм до вашого будинку?

С. Сабельнікова: Почну з рідних. Вони, найімовірніше, не думають про безпеку. Чи просто знають, як мені важко, і хочуть допомогти. Мама останнім часом тяжко хворіє і весь час плаче: «Мабуть, ми вас уже не дочекаємося. Якби ти бачила, як вони (окупанти. – Авт.) все тут активно змінюють». Мої рідні там уже отримують російську пенсію, живуть своїм тихим життям: дім – магазин.

Мене, звісно, дивує, як легко на співпрацю з окупантами пішли вчителі, прикриваючись тим, що так рятують школу. Але цим ви її не врятуєте!

Я нестерпно хочу додому, та з кожним днем все більше зневірююся, чи потраплю туди. Я вже казала, що із самого початку особливих ілюзій не плакала. Тепер ми всі бачимо, яка складна ситуація на фронті. Коли, дай Боже, прийде перемога й деокупація, я розумію, що ми не відразу туди повернемося, якщо повернемося взагалі. Я теж задумувалася над тим, як жити поруч із людьми, які вже другий рік перебувають під сильним тиском російської пропаганди, націленої насамперед на молодь і дітей. Мама та сестра розповідають, з якою швидкістю там усе зросійщується. Вони теж зневірюються, тим паче що ми з ними нечасто можемо спілкуватися через слабкий інтернет-зв'язок.

Пригадую, коли в 2014-му почалася війна і мій чоловік з іншими хлопцями створював загони самооборони, то деякі місцеві називали їх поліцаями.

Вже тоді був ризик, що десь підстержуть і нашкодять або хату спалять. Я була депутаткою районної ради кількох скликань, завжди намагалася допомагати людям. А зараз нас там називають зрадниками, які втекли. Був час, коли я сильно за це переживала. Але друзі тут, на Львівщині, заспокоювали нас. Мовляв, невідомо, що з нами було б, якби ми залишилися. А так, хоч і на відстані, ми можемо продовжувати свою справу.

► **Якщо вам таки вдасться повернутися до рідного дому, на Луганщину, що перше зробите?**

С. Сабельнікова: Я думала про це. Насамперед, як в'їжджати в село, зупинюся перед церквою, помолюся і вклонюся, бо дуже багато сил їй віддано. Опісля, коли проїжджати біля школи, подивлюся на вікна свого класу. Як моя мама тепер робить, ідучи від нашого дому. Каже: «Стою біля вікон твого класу і плачу». А потім, коли вже підійду до своєї хати, впаду на коліна і поцілую землю на своєму подвір'ї.

2021 рік. Великодні Святкування. Наша святиня – храм Святого Миколая в с. Муратове

За ці два роки я навчилася жити одним днем: зранку помолилася, попросила в Бога добре прожити день, а ввечері помолилася і подякувала за те, що прожила його. Далеких планів не будую, хоча дуже хочеться вірити, сподіватися, мріяти. Але Луганська область – не Київська, не Чернігівська й не Херсонська. В нас зовсім інша ситуація. Ті вісім років гібридної війни розірвали нашу родину. Мій рідний племінник із сім'єю залишився в Луганську. За весь цей час ми жодного разу не бачилися, лише зрідка спілкувалися на якісь нейтральні теми. Моя рідна онука – в Росії. Син розлучився з дружиною, і вона виїхала разом із дитиною. У 2015 і 2016 роках я їздила туди, щоб її побачити. Хоч і страшно було перетинати кордон, бо мій чоловік служив в українському війську. Зараз ми з онучкою спілкуємося онлайн. Це все дуже тяжко для нас.

Добре, що моя мама не сама: із сестрою і зятем, а мама мого чоловіка – сама, бо чоловікова сестра і племінник служать в ЗСУ. Коли свекруха повернулася в село, її хату вже зайняли окупанти. Вона двічі намагалася потрапити

до свого дому, та її не пускали. Свекруха змушена була виїхати в сусіднє село до знайомих. А вже як утретє повернулася до своєї хати, то сказала: «Ви як хочете, а я буду жити вдома». На її обійсті три будиночки, то вона в одному поселилася, хоча там усе понищили, розграбували. Ось так певний час свекрусі довелося жити на одному подвір'ї з ворожими військовими. Якось вони знайшли фотографію мого чоловіка в українській військовій формі з нагородами і намагалися залякати її. Але свекруха відказала, мовляв, ось ви – військові, тому служите, і він – військовий, тому й служив. От і все. Тож загалом вони її не чіпали. А потім прямо на город свекрухи стався «приліт». Маму не зачепило, а окупанти налякалися і залишили її дім.

Проте ми щодня переживаємо: а раптом із нашими рідними щось станеться, а ми нічим не зможемо допомогти? Це така безпорадність...

► **Я знаю, що ви тепер викладаєте в онлайн-школі для дітей із окупованих територій. Що це за школа, як працює? Наскільки ризиковано дітям в окупації підпільно вчитися в українській школі?**

С. Сабельнікова: Мені та ще кільком учителям із нашої школи, які виїхали, запропонували роботу вчителя в онлайн-школі, яку створили на базі Новоайдарського ліцею Новоайдарської селищної ради, тобто нашого колишнього райцентру. Зрозуміло, що оскільки це українська школа, а місцевість – в окупації, то навчання відбувається онлайн.

У цій школі є три категорії дітей: ті, що залишилися на окупованій території, ті, що переселилися з нашої місцевості на іншу територію України, і ті, що виїхали за кордон.

Учні з окупованих територій до обіду навчаються у своїх місцевих школах із російською програмою. Саме тому наша онлайн-школа має пообідній розклад. Хоч є випадки, що там, в окупації, деяким батькам вдалося не пустити дитину до школи, тому вона вчиться тільки онлайн у нас.

Однак частина учнів – ті, що перебувають за кордоном – відвідує тамтешні школи. Але вони також хочуть отримати документ про закінчення української, особливо учні 9–11 класів. У другому семестрі минулого навчального року я була класною керівничкою в 11-класників. Там було 46 дітей, 13 із них закінчили школу екстерном.

Очевидно, діти не мають змоги відвідувати всі уроки, але видно, що вони максимально намагаються вчитися. Буває так, що діти в окупації підключаються до уроку десь у парку, тримаючи на колінах планшет. А цими днями я дізналася про випадок, коли одна дівчинка з батьками вночі відправляла виконані завдання з цвинтаря, бо там ловить мобільний інтернет. Уявляєте їхнє бажання вчитися в українській школі в таких небезпечних умовах?! Це іноді вражає і дає силу триматися, не занепадати духом.

Діти з окупованих територій відкрито розповідали, що їх там гноблять. Час від часу в них перевіряли телефони і казали: «Ну, де там ваша віртуальна школа?». І це ті вчителі, які зовсім недавно були вчителями української школи!

Коли є якась загроза, діти мусять терміново видалятися з наших груп у соцмережах. Іноді всім учителям приходять повідомлення, щоб нічого не писали дітям у наших групах до 14:00, бо є певна небезпека. Нерідко через поганий інтернет виконане домашнє завдання до вчителя приходять пізно ввечері. Буває, хтось потребує допомоги чи консультації у вихідні. Тому ні суботи, ні неділі в нас нема, ми відкриті для цих дітей.

Однак не всі діти з окупованих територій, які закінчили нашу школу, мають змогу отримати атестат, тому їхні документи зберігаються в адміністрації ліцею. І коли буде можливість, вони зможуть їх забрати. А ми сумлінно, наполегливо працюватимемо, доки в цих дітей буде бажання здобувати освіту в українській школі. А воно в них є! І ми, українські вчителі, тримаємо свій освітянський фронт, бо діти – це наше майбутнє. Їм розбудувати нашу рідну Україну. І Бог нам усім в цьому допоможе!

Розмовляла Світлана Бабинська, [«Патріярхат»](#)

ХРЕСНА ДОРОГА УКРАЇНИ

03.03.2024 р.

У Хрестопоклінну неділю Великого посту, 03 березня 2024 року, з нагоди других роковин повномасштабного російського вторгнення в Україну, у м. Вюрцбург' на українській парафії під вокальний супровід колегіатів Східної Колегії м. Айхштетт відбулась поминальна молитва за всіма жертвами війни в Україні.

Після Божественної Літургії та панахиди люди молилися також «Хресну дорогу України». Вшановуючи Хрест Господній, українці також мали можливість переосмислити власний життєвий хресний шлях та розпізнати свої особисті хрести у викликах та реальностях життя.

Варто звернути увагу на те, що тетрапод з Хрестом Господнім був укріплений захисними білими мішками з піском, що символізує воєнні захисні укріплення. Замість звичних церковних лампад горіли імпровізовані окопні свічки, які виготовляються у парафіяльній домівці та часто є чи не єдиним джерелом світла і тепла для захисників на бойових позиціях. Ліворуч і праворуч від розп'яття виднілися відомі на весь світ фотографії, які стали наче іконами українців у цій війні – так звана Київська Мадонна (молода українська мати, яка годує своє немовля у київському метро під час повітряної тривоги), та образ нового Адама – щойно звільненого українського військово-полоненого, який зі сльозами на очах та трепетом уст радіє свободі, світлу та яблуку в його долонях.

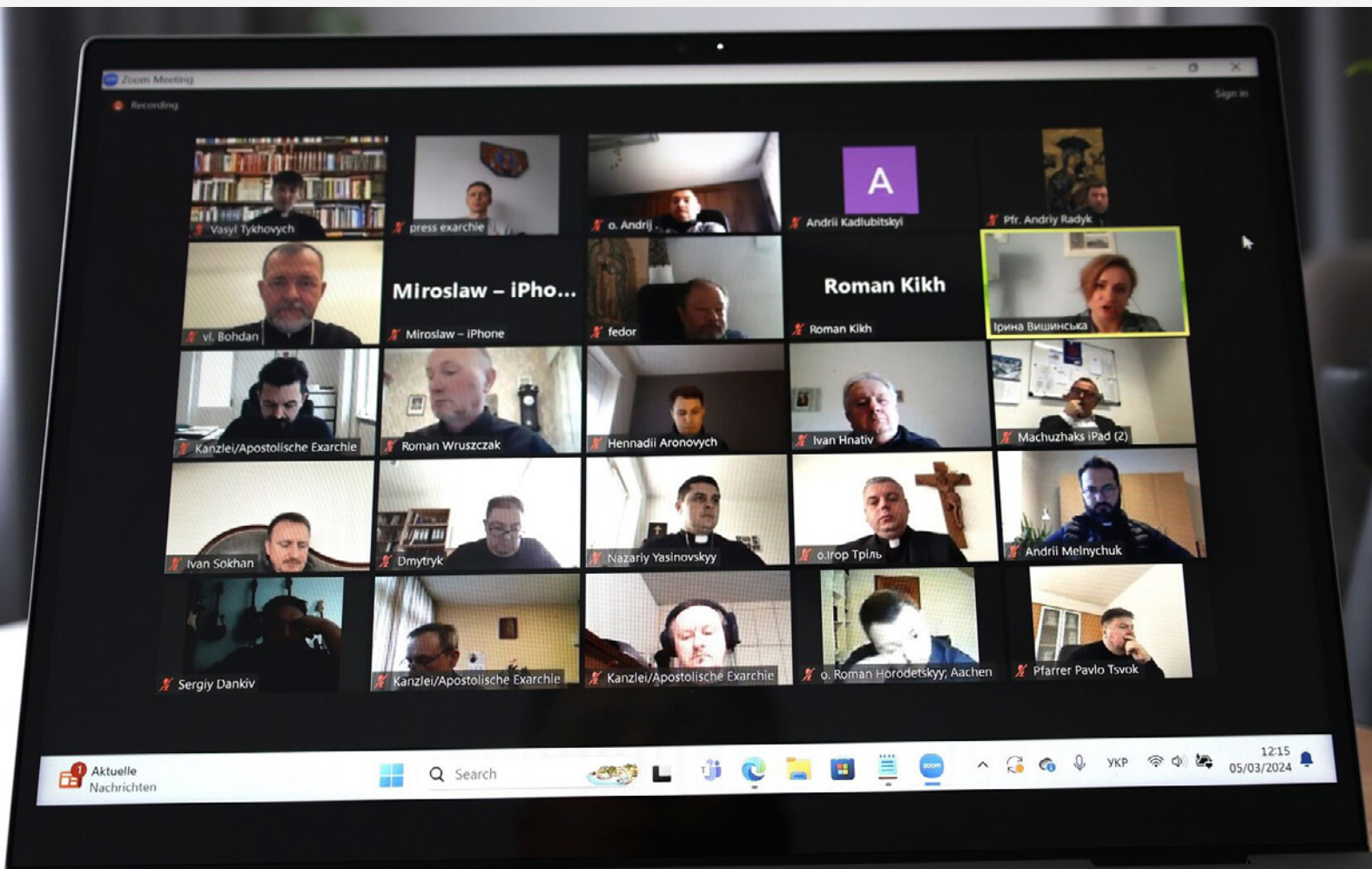
Повсюди у храмі можна було розглянути фотографії з іменами і коротким некрологом конкретних жертв цієї війни, перекладені німецькою мовою.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«ЦЕ НАШ ІЗ ВАМИ ЧАС», – о. Андрій Зелінський до священників у Німеччині та Скандинавії

05.03.2024 р.

5 березня 2024 року Преосвященний владика Богдан провів чергову онлайн-зустріч зі священниками Апостольського екзархату для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії. Цього разу душпастирям було запропоновано блок інформації про духовний супровід військових під час війни, а також розглянули психологічні аспекти супроводу постраждалих від війни.

На початку зустрічі владика Богдан привітав священників, які відзначили свої ювілейні дати та представив нових душпастирів, які прибули на служіння до Апостольського екзархату.

А відтак до понад сорок священнослужителів звернувся **о. Андрій Зелінський**, військовий капелан, заступник керівника Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ з доповіддю на тему: «Священник і війна. Самопоміч і духовний супровід інших».

«Все те, що ми не відважимося зробити, не буде зроблено. Цей час нам ніхто не компенсує. Це наш з вами час!», – звернувся до священників у Німеччині та Скандинавії о. Андрій Зелінський.

Доповідач на основі трьох питань: Що саме відбувається? Як відбувається? Що я можу зробити? – представив шлях встановлення якісного контакту з реальністю, в якій Божа благодать жива і діяльна у просторі та часі.

«Рани когось будуть ранами усіх. Це час в якому потрібно вчитися, щоб ставати сильнішими, для забезпечення стійкості та можливості послужити», – мовив о. Андрій, окресливши у своїй доповіді чесноту людяності, яка є координатами українського сьогодення. І, за словами доповідача, капеланське служіння покликане відновлювати зранену людяність.

А відтак капелан порушив тему загроз для священника, який втрачає джерело духовності, своєї снаги, перебуваючи на служінні у військових структурах.

Говорячи про межі людяності, о. Андрій Зелінський назвав її чотири координати: шукати правду, обирати добро, захищати справедливість і споглядати красу.

Далі перед священниками виступила п. Ірина Вишинська з темою: «Психологічні аспекти супроводу постраждалих від війни дорослих, дітей і молоді». Психологиня розповіла про фактори, які впливають на розвиток ПТСР і його симптоми, які є особливими для кожної вікової категорії, зазначаючи на тому, що психотерапевт допомагає правильно переосмислити і сприйняти події реальності, які турбують людину.

Також доповідачка дала практичні поради, застосовуючи які, можна покращити стосунки з дітьми і своїми чоловіками чи жінками.

А після кожної доповіді душпастирі мали можливість поставити свої запитання.

Далі **о. Андрій Чмир** представив працю щодо координації душпастирства військових, які перебувають на реабілітації у Німеччині та Скандинавії, а пані **Марія Максимців** розповіла про труднощі та успіхи пов'язані з реабілітацією захисників з України.

«Це служіння має лежати нам усім на серці», – звернувся до священників владика Богдан, закликаючи усіх до сумлінного душпастирства військових.

Наступним пунктом зустрічі було обговорення поточних справ, на якій єпископ представив програму ювілейного святкування 65-ліття Апостольського Екзархату.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«ЙДУ ДО ДІТЕЙ РАЗОМ З ЦЕРКВОЮ»: італійський клоун вчергове відвідав дітей прифронтової Слобожанщини

07.03.2024 р.

Італійський клоун Пімпа (справжнє ім'я – Марко Родарі) вкотре відвідав Харківщину і виступив з концертною програмою перед дітьми у катедральному соборі Святого Миколая Чудотворця міста Харкова.

Марко є нащадком дитячого письменника Джанні Родарі – автора «Чіполіно». Також він є засновником та представником італійської асоціації клоунів «Щоб небо усміхнулося» / «Per Far Sorridere il Cielo», яка була створена у 2015 році.

Клоун працював у Сирії та Іраку, а з березня 2022 року – в Україні, зокрема на Харківщині, Одещині, Донеччині, Херсонщині та в інших регіонах. Адже, за його словами, він є щасливим, коли усміхаються діти, тому робить усе можливе, щоб цих усмішок було більше.

Пімпа – не лише клоун, він також є волонтером, який долучився до відновлення зруйнованої бібліотеки в місті Ізюмі, облаштувавши там дитячий простір. Актор є віруючою особою, про що часто наголошує, кажучи, що йде до людей та дітей разом з Церквою.

Владика Василь Тучапець, екзарх Харківський, подякував Марко за безкорисливе служіння дітям, за усмішку, яку він несе у міста, постраждалі від російської агресії.

«Кожен раз, коли усміхається дитина, усміхається небо», – говорить італійський клоун, зазначаючи, що не може спокійно сидіти вдома, якщо плачуть українські діти.

Харківські малюки та їх батьки його знають і щоразу чекають, адже так важливо, щоб всупереч сиренам та тривогам лунав дитячий сміх.

[Пресслужба](#) Харківського екзархату УГКЦ

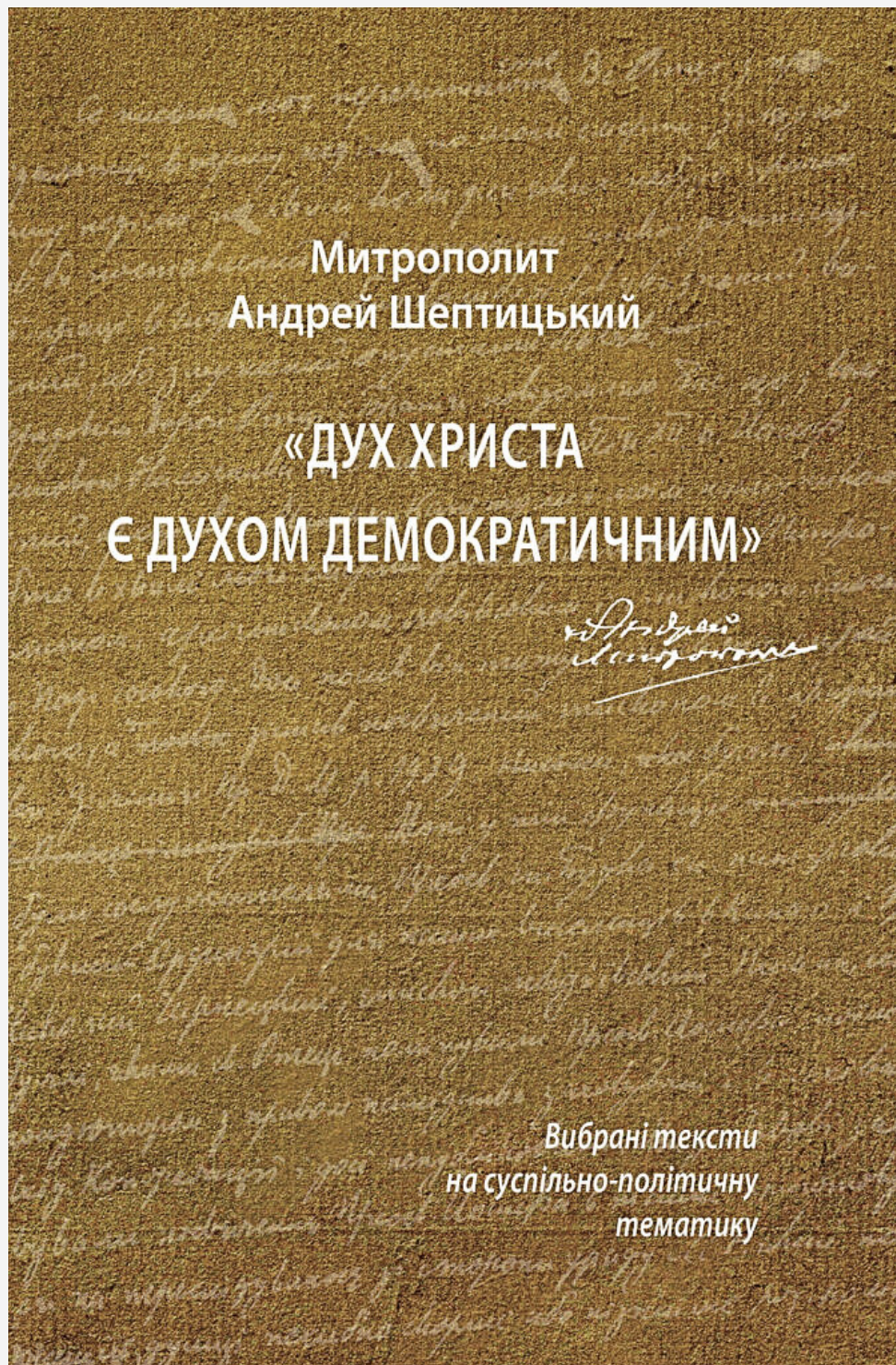
«ДУХ ХРИСТА Є ДУХОМ ДЕМОКРАТИЧНИМ»

У видавництві УКУ вийшла книга «Митрополит Андрей Шептицький. Дух Христа є духом демократичним: Вибрані тексти на суспільно-політичну тематику». Упорядники Ліліана Гентош, Ярослав Грицак, Мирослав Маринович.

«Ця збірка найважливіших, на нашу думку, текстів митрополита Андрея Шептицького на суспільно-політичну тематику справді дає можливість зазирнути в проповідницьку "робітню" цього найвизначнішого ієрарха Української Греко-Католицької Церкви у ХХ столітті», – розповідає Мирослав Маринович, дисидент, правозахисник, радник ректора УКУ.

Після перемоги в нинішній війні над російською агресією українцям важливо будувати нову Рідну Хату на християнських та духовних засадах, зберігаючи місце для різноманітності національностей, релігій та конфесій в межах нашої держави. Думки та настанови митрополита Андрея Шептицького залишаються надзвичайно цінними й актуальними для сучасних українців.

Замовити книжку можна за [посиланням](#)

Джерело: сайт УКУ

ЄПИСКОПИ ПІВНІЧНИХ КРАЇН ВІТАЮТЬ СТІЙКІСТЬ УКРАЇНИ

14.03.2024 р.

11–14 березня 2024 року у Люксембурзі відбулось пленарне засідання Північної Єпископської Конференції (NBK), на якій єпископи у своїй спільній заяві висловили підтримку українському народу, наголошуючи на актуальності праці, яку провадить Карітас, наприклад щодо опіки над потребуючими. *«Таким чином, полум'я надії проникає в смертельну темряву ненависті»*, – йдеться у заяві єпископів.

«Зараз необхідне довгострокове бачення європейської стабільності, яке уможливить мир і справедливість. Щоб досягти цього, ми повинні бути впевнені, що наше власне коріння глибоке. Католицька Церква в країнах Північної Європи хотіла б зробити свій внесок у це. Українські біженці також є бажаними гостями у своїх громадах. Вони збагачують нас своїм духовним багатством», – висловились єпископи Скандинавії.

Також участь у конференції взяв апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії владика Богдан, який поділився зі скандинавськими єпископами кількома думками в контексті теперішньої російської агресії проти України.

ВДЯЧНІСТЬ ЗА ПІДТРИМКУ І СОЛІДАРНІСТЬ

Свій виступ апостольський екзарх розпочав зі слів вдячності за довголітню підтримку душпастирського служіння для українців на теренах Скандинавії, зокрема за постійну духовно-освітню формацію українських священників та за катехитичну освіту для мирян. Також владика Богдан подякував за солідарність і підтримку українського народу у боротьбі з російськими окупантами.

«Ваша солідарність, дорогі Владики, стала особливо вагомою, а для нас – цінною з початком повномасштабного вторгнення росії на територію України. Ваші швидкі і рішучі заяви на підтримку України і українського народу, Ваші відвідини наших громад від перших днів війни і при різних

нагодах, Ваша матеріальна поміч у вигляді пожертв і гуманітарних проектів, а передовсім – Ваша молитва, – усе це підтримує наш народ у цій нерівній боротьбі за власне існування і за власну гідність, а також зміцнює в нас надію на визволення України та на відновлення справедливого і тривалого миру в нашій Батьківщині і тим самим в усій Європі», – мовив до єпископів владика Богдан, згадуючи також візит делегації Північної Єпископської конференції у складі Кардинала Андерса Арбореліуса та владика Еріка Вардена до України на початку травня минулого року.

Тут архиерей підкреслив важливість фінансової збірки для постраждалих від війни в Україні, яку було проведено у всіх католицьких парафіях Скандинавії в свято П'ятидесятниці, яку єпископи країн Скандинавії провели після відвідин України.

ТЕПЕРІШНЯ СУСПІЛЬНА ТА ГУМАНІтарНА СИТУАЦІЯ В УКРАЇНІ

«Війна в Україні, на превеликий жаль, триває надалі. Щоденно на Україну скеровуються десятки дронів і ракет, які несуть зі собою нові руйнування, смерті і страждання сотень тисяч невинних людей. Вкрай важкою залишається ситуація на фронті, а кожне зволікання з допомогою коштує нашим захисникам нових втрат територій і нових непоправних жертв. Міста Маріуполь, Буча, Ірпінь, Бородянка, Ізюм вже давно стали символами воєнних злочинів, які здійснили російські окупанти проти українського народу», – сказав владика Богдан, озвучивши статистику втрат, які понесла Україна за ці два роки війни та окресливши важкий морально-психологічний стан, який супроводжує щоденно не тільки українців на рідних землях, але і тут, за кордоном.

«Слушно сказала про себе і собі подібних людей відома українська медикня і волонтерка Тайра, яка сама пережила жахіття російського полону: *"Ми – покоління, яке ніколи вже не повернеться з війни"*. І тим не менше, наш народ не падає у відчай. Як не раз наголошує Отець і Глава нашої Церкви Блаженніший Святослав, *"Україна стоїть. Україна бореться. Україна молиться"*», – наголосив український єпископ.

СТАТИСТИКА НОВОПРИБУЛИХ УКРАЇНЦІВ В СКАНДИНАВСЬКИХ КРАЇНАХ

«В країнах Екзархату на даний час офіційно зареєстрованими є майже 1,5 мільйонів українців, які тут знайшли захист і притулок, з них майже 213 тисяч знаходяться в скандинавських країнах. Наша канцелярія підготувала синтетичний звіт про кількість біженців по країнах і про стан духовної опіки над ними, який я залишаю для Вашої ласкавої уваги. У порівнянні зі станом до 24 лютого 2022 року ця кількість українців в наших країнах дуже зросла», – підкреслив владика Богдан і навів приклади чисельності українців у скандинавських країнах.

ЗДІЙСНЕНІ ДОТЕПЕР ДУШПАСТИРСЬКІ ЗАХОДИ

Також владика Богдан подякував єпископам за розуміння душпастирських потреб і за сприяння у позитивному вирішенні запитів для духовної опіки українців, завдяки чому вдалося започаткувати служіння у восьми нових осідках.

СПІЛЬНА ВІДПОВІДЬ НА ВИКЛИКИ БЛИЖЧОЇ І ДАЛЬШОЇ ПЕРСПЕКТИВИ

А відтак єпископ представив чотири елементи якісного душпастирства біженців та емігрантів, а саме: прийняття, захист, сприяння розвиткові та інтеграція.

«Нас, українців, до глибини душі зворушила спонтанна гостинність і відкритість, з якими європейці прийняли наших біженців два роки тому. Втім, це прийняття потребує на даний час більш структурованого і системного підходу, тому що жертовність приватних осіб і окремих родин не є безмежною і це зрозуміло», – сказав владика Богдан, говорячи про момент прийняття українців, які шукали порятунку зокрема у країнах Скандинавії.

«Там, де остигає любов, приходять нетолерантність, нетерпимість, а то й агресія. То ж на даний час в різних країнах західного світу спостерігається певна зміна настроїв і щодо ситуації в Україні загалом, і щодо українських біженців зокрема.»

Причини такого стану речей різні і тут не місце на їх глибший аналіз. Церква як Матір має стояти на сторожі гідності, прав і свобод людини та суспільства, а особливо маргіналізованих та знедолених», – підкреслив єпископ, говорячи про захист, якого потребують українці, які вимушено покинули свої домівки, навівши за приклад ряд агресивних випадків навіть з фатальними наслідками через вороже ставлення до українців.

«То ж захищати всіх, хто є в небезпеці, зокрема біженців і емігрантів – наш святий обов'язок. Відтак сприяння розвиткові біженців і емігрантів та їхній інтеграції в місцеві суспільства, щоб вони, з одного боку, могли якомога повніше реалізувати свої таланти і свій потенціал та збагачувати місцеву Церкву і суспільство своїми неповторними дарами, а з іншого боку залишалися собою, маючи право і можливість плекати власні традиції і власну культуру, практикуючи свою віру у власній мові і власному обряді тощо», – наголосив апостольський екзарх.

«ЖНИВА ВЕЛИКІ, А РОБІТНИКІВ МАЛО» (Мт. 9, 37)

А на завершення свого виступу владика Богдан заторкнув потребу присутності священників, які б повноцінно могли звершувати своє душпастирське служіння для українців, відповідаючи викликам цього часу.

«Усі вони (українці) носять у серці тривогу, страх і журбу, а ми прагнемо і намагаємося їм усім якнайкраще послужити і бути відкритими до всіх. Бо євангельська любов не є селективною чи ексклюзивною, а навпаки – вона є універсальною і інклюзивною. То ж я запевняю Вас, що буду намагатися знаходити добрих душпастирів, а Вас ласкаво прошу побатьківськи прийняти їх і по-братерськи допомогти мені і надалі долати виклики, які постали перед усіма нами у цей час, в якому Господь настановив нас Пастирями у Своїй Церкві», – звернувся до єпископів владика Богдан, ставлячи за приклад також користь місій сестер-монахинь, яких священники запрошували до помочі у служінні на своїх парафіях.

«Нехай наша співпраця, наша синергія з Божою благодаттю і між нами принесе якомога кращі плоди на більшу Божу славу, для зросту Тіла Христового, яким є Церква, та задля спільного і переконливого свідчення Євангелія правди і любови у сучасному світі», – сказав на завершення владика Богдан.

У ПОЛЬЩІ ВІДБУЛАСЯ ПЕРША ЗАГАЛЬНОМИТРОПОЛИЧА ПРОЩА ДО ПРАТУЛИНА

16.03.2024 р.

16 березня відбулося урочисте вшанування Пратулинських мучеників під час прощі до Пратулина вірних і духовенства Перемишльсько-Варшавської митрополії УГКЦ.

У вшануванні мучеників взяли участь єпископи трьох єпархій Польщі: архієпископ і митрополит Перемишльсько-Варшавський Євген Попович, єпископ Вроцлавсько-Кошалінський Володимир Ющак, єпископ Ольштинсько-Гданський Аркадій Трохановський та єпископ місцевої Сідлецької римо-католицької дієцезії Казимир Гурда, а також кількості вірних із найвіддаленіших куточків Польщі і близько 30 осіб греко-католицького духовенства з Польщі, України та Білорусі. Про це повідомляє пресслужба Перемишльсько-Варшавської архієпархії УГКЦ.

Перед Літургією єпископ Казимир Гурда запевнив владик, отців, вірян УГКЦ, український народ у єдності із громадянами України, які вже понад два роки борються з московитським агресором; запевнив у постійній молитві в наміренні миру в Україні в цьому місці, освяченому кров'ю мучеників.

У проповіді під час Божественної Літургії ректор Митрополичої греко-католицької духовної семінарії в Любліні о. Богдан Панчак наголосив:

«Мусимо пам'ятати, що святість – це не є завдання тільки для тих, які переступили поріг монастирів чи прийняли єрейське рукоположення. Щосуботи співаємо тропар, який є більш справедливим, бо згадуємо апостолів, мучеників і пророків, святителів, преподобних і праведних, що добрий подвиг звершили й віру зберегли. Апостоли і мученики – на другому місці, бо вони в Церкві були першими, ще перед Богородицею, а на кінці – праведні. На жаль, у нашій традиції, у нашому місяцеслові найменше праведних. Надіймося, що це завдяки спільним зусиллям зміниться і матимемо більше проголошених блаженними мирян. А ми сьогодні приїхали до Пратулина, щоб молитися біля мощей наших мучеників...».

За численне паломництво й участь у Літургії у Пратуліні організаторам свята, господарям, подякував архієпископ Євген Попович – митрополит Перемишльсько-Варшавський:

«Ця наша проща – це знак єдності нашої Церкви. Гляньте, яка далека відстань поміж нами, а ми сьогодні тут. Ми тут, щоб засвідчити єдність із тими, які за цю єдність віддали життя. Ця підляська земля породила нашу Церкву».

Літургія у пратулинському римо-католицькому храмі Святих апостолів Петра і Павла завершилася молитвою за Україну.

ДОВІДКА

У Пратуліні 13 уніатських мирян було розстріляно сотнею царських солдатів за відмову впустити православного священника та перейти на московське православ'я. Сталося це 150 років тому – 24 січня 1874 року. У 1996 році ці мученики приєднані папою Іваном Павлом II до лику блаженних та стали символами непохитної віри і відданості, відмовившись від відступництва навіть перед лицем смерті.

Їхні історії стали прикладом мужності та сили духу для мільйонів людей по всьому світу. Їхні жертви не пройшли марно, адже вони навічно увійшли в історію як символи віри та відданості, нагадуючи нам про важливість відстоювання наших принципів і переконань, незважаючи на будь-які випробування. Пратулинські мученики продовжують надихати нас своїм прикладом і тепер, у час сучасних важких випробувань.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ЧИТАЛЬНЯ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ У МЮНХЕНІ

16.03.2024 р.

При римо-католицькій парафії Всіх Святих у Мюнхені діє Екуменічна бібліотека, яка у своєму фонді має україномовні видання і стала місцем зустрічі для багатьох українців.

16 березня 2024 року туди завітав Преосвященний владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії, який подарував у фонд цієї бібліотеки 150 примірників Святого Письма українською мовою, а також свої книги з духовними розважаннями: «Назустріч Різду» та «Назустріч Христовому Воскресінню».

У свою чергу візит апостольського екзарха став нагодою для українців, щоб поділитись з владикою Богданом своїми життєвими історіями, через які вони опинились у Німеччині, шукаючи порятунку.

Також при даній парафії функціонує соціальна ініціатива для потребуючих під назвою «Хліб для сусідів». Єпископ познайомився з групою волонтерів, які допомагають реалізовувати даний проект.

Також цього дня владика Богдан зустрівся з директором медійної організації «Michaelsbund» паном Стефаном Есса, від якого єпископ отримав у дарунок традиційну пасхальну свічку.

Місцевий парох о. Яцек, домініканець, розповів про зустрічі з українцями у них на парафії, а відтак було прийнято рішення, що апостольський екзарх очолить Великодне богослужіння для українців, яке відбудеться 31 березня об 11:30 год. у храмі Всіх Святих.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

Глава УГКЦ у 109-й тиждень війни: МИ Є КАТОЛИКАМИ НЕ ТОМУ, ЩО ПАПОЮ Є ФРАНЦИСК, А ТОМУ, ЩО НА СКЕЛІ ПЕТРА ХРИСТОС ЗАСНУВАВ СВОЮ ЦЕРКВУ

17.03.2024 р.

Ми, українці, минулого тижня відчули, що від цієї диявольської зброї не вберігся навіть Святіший Отець Франциск. Внаслідок підступної маніпуляції нечесного на руку журналіста – протиставлення символічних жестів і знаків та їх словесних пояснень – впав жертвою Апостольський престол. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у 109-й тиждень повномасштабного вторгнення Росії на територію нашої Батьківщини.

Предстоятель відзначив, що цей тиждень також був позначений руйнуваннями, вбивствами мирних жителів, кров'ю і слізьми на нашій багатостраждальній українській землі.

У четвер, нагадав Глава Церкви, ми відзначали День українського добровольця. Тому з великою вдячністю згадуємо в молитві всіх тих, хто за покликом власного сумління, особистої доброї волі взяв у руки зброю і захищає Батьківщину від російського нападника.

«Цими днями набирають особливого значення слова, які ми повторюємо роками: *Україна стоїть, Україна бореться, Україна молиться! Україна стоїть доти, доки українські добровольці її захищають*», – сказав духовний лідер.

Блаженніший Святослав відзначив, що окрім ракет, дронів і бомб, російський агресор застосовує проти українського суспільства ще один руйнівний вид зброї – «інформаційно-психологічну спеціальну операцію»:

«Вдаючись до витончених інформаційних і психологічних маніпуляцій, ворог намагається вдарити в українське серце, щоб убити здатність нашого народу до боротьби за своє майбуття. Варто наголосити, що за такими намаганнями завжди стоїть батько брехні – диявол. Перший "ефект" застосування цієї зброї – поява в жертви бурі емоцій: страху, ненависті, недовіри до самого себе й тих, хто поруч. У такий спосіб ворог прагне спаралізувати волю і затемнити розум українців, щоб ми не знали, де правда, а де брехня, де наш опонент, а де справжній ворог».

Проте Глава Церкви закликає бути мудрішими, відважнішими за нашого ворога, який за всяку ціну хоче спаралізувати нашу здатність до боротьби.

«Незалежно від того, хто сьогодні здійснює уряд Петра, чи це Франциск зі своїми людськими обмеженнями, здатністю піддаватися маніпуляціям, чи хто-небудь інший, Петрова скеля стоїть непорушно! Ми є католиками, вірними Східної Католицької Церкви не тому, що Папою є Франциск, а тому, що саме на скелі Петра Христос заснував свою Церкву. І тільки таку Церкву ворота аду ніколи не зможуть подолати», – наголосив духовний лідер українців і додав:

«Отож будьмо мудрішими від підступів і хитрощів ворога людського роду та України. Бо тільки опираючись на Петрову скелю серед розбурханого житейського моря, тільки маючи руку допомоги наших братів у всьому світі та підтримку Вселенської Церкви, яка сьогодні горою стоїть за Україною, ми здатні перемагати. І ми віримо, що Господь Бог цю перемогу нам подарує».

[...]

Владика Богдан: «ВСТАНОВИТИ СПРАВЖНІЙ МИР НЕМОЖЛИВО ВИКЛЮЧНО ЛЮДСЬКИМИ ЗАСОБАМИ»

24.03.2024 р.

Ми, діти українського народу, носимо у серці, наближаючись до свята Воскресіння Христового, єдине прагнення – прагнення миру. Ми заносимо наші молитви і просимо інших про молитву, благаючи у Господа миру.

Такими словами розпочав свою проповідь владика Богдан у свято Входу Господнього в Єрусалим, 24 березня 2024 року, очолюючи Архиерейську Божественну Літургію у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен.

Єпископ у своєму слові розважав над темою миру, беручи за основу подію торжественного входу Ісуса до Єрусалиму, під час якої Христос, згідно євангелиста Луки, плакав. *«Ісус приходить як князь миру. Він приходить до Єрусалиму і бажає принести цьому місту і його людям мир. Ми хочемо сьогодні, щоб Господь відкрив для наших очей те, що веде до миру»*, – сказав проповідник.

«Для того, щоб його досягнути потрібно захиститися від несправедливого напасника. Але зброєю можна тільки зупинити війну і витіснити агресора. Та встановити справжній справедливий мир неможливо виключно людськими засобами.

Війни походять з пекла і від людей, які затруєні духом пекла. А мир походить з неба і його приносять люди, які у своїх серцях і душах мають небо. Там, де панує Божий мир, там настає суспільний мир.

Тому Ісус розуміє і знає, що Єрусалим його відкине і що той мир не буде прийнятий його народом», – мовив архиєрей, пояснюючи причину сліз Ісуса.

А відтак владика Богдан повернувся до теми війни в Україні, говорячи про шлях побудови миру після того як агресор буде вигнаний із нашої землі.

«Євангелист починає подію входу Господнього до Єрусалиму з опису зустрічі Ісуса в домі Марти, Марії і Лазаря. Марта і Марія відкрили свій дім для Ісуса і його учнів. Ця родина перемінювалася. Вони відкривали свої серця на Боже Слово, яке пробуджувало у них живу віру. Ця віра мусіла перейти через великі випробування – смерть Лазаря. Євангеліє показує, що долі людства вирішуються не у столицях, а на околиці у гостинному

домі та у людському серці», – сказав апостольський екзарх.

«Таким домом був дім Марти, Марії і Лазаря. Такими серцями були їхні серця. Саме тому Марія вилила дорогоцінну суміш мира на ноги свого Спасителя. Показала, якою великодушною має бути справжня любов. Бо Юда керувався вигодою, оскільки був злодієм, і хотів наживатися навіть на Ісусі. Марія керується логікою Божою, не людською – логікою любові, яка готова давати та послужити», – пояснив єпископ.

А відтак владика Богдан окреслив значення дому для людини, який є символом безпеки, затишку і любові.

«Це є щастям мати дах над головою і розуміти, що тут ми відчуваємося у безпеці. Ми, українці, розуміємо сьогодні,

що означає дім, безпечність і затишок. На жаль сотні тисяч українських родин позбавлені рідного дому», – сказав проповідник, згадуючи ранкову ворожу атаку та наслідки війни з російськими окупантами.

«Багато з вас прийняті до домівок, де ви відчуваєте затишок, безпеку і любов. Місцеві люди, може навіть не усвідомлюючи цього, приймають Господа Ісуса. І я думаю, що вони будуть заскочені, коли на Страшному суді Ісус поставить їх по правиці за те, що вони зробили українцям», – мовив владика Богдан.

«З гостинного дому, з серця тих, які там живуть, розпочинається дорога миру і прихід Божого Царства на землі. Бо перш ніж відкриються двері дому, мусить відкритися людське серце, яке подолало бар'єри егоїзму, споживацтва, щоб відкритися на Бога і на ближнього. Просіть у Господа ласки, щоб ваші сім'ї були гостинними домами з відкритими дверима і серцями. Просіть, щоб кожен з вас став правдивим приятелем Ісуса і тоді Божий мир через наші родини прийде до українського Єрусалиму та в кожен закуток нашої України», – сказав на завершення єпископ.

А після Літургії духовенство і миряни вітали апостольського екзарха з днем народження, яке він святкував напередодні, 20 березня.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

I. Yurchuk

Ю

Іриной Юрчук: «Розп'яття 2023»

ІСТОРІЯ ТРИВАЄ...

Українці – це нація, що її віками витіснили з життя шляхом фізичного знищення, духовної експропріації, генетичних мутацій, цілеспрямованого перемішування народів на її території, внаслідок чого відбулася амнезія історичної пам'яті і якісні втрати самого національного генотипу.

Образ її спотворювався віками, їй приписувалася мало не генетична тупість, відмовлялося в мужності, але інкримінувався то націоналізм, то антисемітизм.

Велике диво, що ця нація на сьогодні ще є, вона давно вже могла б знівельюватися й зникнути. Фактично це раритетна нація, самотня на власній землі у своєму великому соціумі, а ще самотніша в універсумі людства. Фантом Європи, що лише під кінець століття почав набувати для світу реальних рис.

Вона чекає своїх філософів, істориків, соціологів, генетиків, письменників, митців... Історія триває. І якщо ми вчора не випили брому, читаючи її, то сьогодні й завтра будемо здатні її творити...

Лекція (фрагмент) «Гуманітарна аура нації, або дефект головного дзеркала», прочитана Ліною Костенко 01.09.1999 року в НаУКМА; джерело: Володимир Півторак/ФБ; заголовок від редакції «ХГ»

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Автор: Александер Малаховський

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ЦВИНТАР У КАЛІШІ ВІДНОВЛЮЄТЬСЯ

Перший етап консерваційних робіт на кладовищі у Каліші завершено. Це один із найбільших збережених українських військових цвинтарів у Польщі, де поховані вояки Армії Української Народної Республіки. Об'єкт тринадцять років тому внесено до реєстру пам'яток.

Український військовий цвинтар у Каліші в районі Щипьорно є місцем поховання кількох сотень вояків – союзників Польщі часів польсько-більшовицької війни. Тут знайшли свій спочинок воїни 1-ї Запорізької стрілецької дивізії, 4-ї Київської стрілецької дивізії, 5-ї Херсонської стрілецької дивізії та 6-ї Січової стрілецької дивізії, які на початку 1920-х років були інтерновані до таборів на території міста. [...]

Бурхлива історія цвинтаря, яка бере свій початок 1921 року, призвела до майже повного руйнування могил воїнів та їхніх родин. Звернення щодо його відновлення розпочалося у 1990-х роках, коли завдяки зусиллям української меншини було відремонтовано українські військові цвинтарі у Пикуличах біля Перемишля та в Александрові-Куявському.

Przed

1923
Po

Narodowy
Instytut
Konserwacji
Zabytków

— Саме тоді, у червні 1992 року, ми написали першого листа щодо цвинтаря в Каліші до Ради охорони пам'яті боротьби та мучеництва та до мера міста Каліш, – згадує Юрій Рейт, тодішній голова Об'єднання українців у Польщі, а нині – лідер Громадської ініціативи з догляду за могилами воїнів УНР у Варшаві.

Після кількох років зусиль було збудовано огорожу, і тема ремонту некрополя в Каліші зависла. У межах вшанування Української революції 1917–1921 років протягом останнього часу в Польщі, серед іншого, вдалося відремонтувати цвинтар вояків УНР у Ланцуті та козацькі хрести й могили офіцерів Армії УНР на варшавському кладовищі в районі Воля. Так повернулася й тема Каліша.

У 2023 році Національний інститут охорони пам'яток взявся за комплексну реконструкцію цвинтаря, бажаючи разом із містом Каліш увічнити це місце. Головна мета – відновити характер військового цвинтаря та помістити його в історико-географічний контекст, що дозволить відобразити бурхливу історію некрополя.

Уже вдалося повернути довоєнний вигляд обеліска в центральній частині кладовища, на якому зараз видніється напис «Тим, що вмерли, але не зрадили України, Українська Армія». На пам'ятнику також викарбовано імена булавної старшини [старших офіцерів – прим. ред.] Армії УНР.

Кладовище теж набуло форми військового некрополя, для якого характерні рівні ряди хрестів без надгробків. Цікаво, що збережені фрагменти старих, зруйнованих бетонних хрестів вмонтовано в сучасні каркаси хрестів з оцинкованої сталі.

— Ці бетонні елементи хрестів, які знайдено під час робіт під наглядом археолога, показують, як було зруйновано кладовище. З довоєнних часів майже нічого не залишилося, – розповідає лідер Громадської ініціативи з догляду за могилами воїнів УНР у Варшаві.

Важливо, що, попри відсутність надгробків, науковці встановили іменний список похованих на цвинтарі українських військовослужбовців та членів їхніх родин. Дошку з їхніми прізвищами розміщено при вході.

— Така дошка, з прізвищами 190 вояків, з'явилася вперше. Їх ми знайшли в архівах та книзі доктора Олександра Колянчука. Фактично зараз можна сказати, що ми завершуємо те, що розпочали понад тридцять років тому, – підкреслює Юрій Рейт. [...]

Відкриття оновленого кладовища у Каліші заплановане на серпень цього року.

Павло Лоза, [«Наше слово»](#), 27.02.2024 р.

